

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2018 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku Wydział II Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Piotrkowska

Protokolant: Katarzyna Nowopolska

bez udziału Prokuratora

po rozpoznaniu w dniach: 25 stycznia 2018 roku i 22 lutego 2018 roku na rozprawie sprawy

1) **A. G. (1) (G.)**, syna K. i A. z domu H., urodzonego dnia (...) w K.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 10 kwietnia 2014 roku w G. działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził T M. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 999,44 zł w ten sposób, że posłużył się przy zawieraniu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) i promocyjnego zakupu telefonu LG S. (...) poświadczającym nieprawdę zaświadczeniem o zatrudnieniu i zarobkach w firmie (...) usługi budowlane wprowadzając kontrahenta w błąd co do faktu zatrudnienia, osiąganych dochodach i zamiaru wywiązania się z zobowiązania, czym działał na szkodę T-M., przy czym dopuścił się powyższego czynu mając w znacznym stopniu ograniczoną zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.

2) **T. B. (B.)**, syna J. i M. z domu M., urodzonego dnia (...) w L.

oskarżonego o to, że:

w dniu 10 kwietnia 2014 roku w G. działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził T M. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 999,44 zł przez posłużenie się przy zawieraniu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) i promocyjnego zakupu telefonu LG S. (...) wystawionym uprzednio przez siebie poświadczającym nieprawdę zaświadczeniem o zatrudnieniu i zarobkach na dane A. G. (1) w firmie (...) usługi budowlane wprowadzając kontrahenta w błąd co do faktu zatrudnienia w/w, osiąganych dochodach i zamiaru wywiązania się z zobowiązania, czym działał na szkodę T-M.,

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

o r z e k a:

I. oskarżonego A. G. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu z tym ustaleniem, że działał wspólnie i w porozumieniu

z T. B. i do dnia 10 czerwca 2014 roku sprawcy uzyskali możliwość korzystania z usług telekomunikacyjnych na promocyjnych warunkach, czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. i za to, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., na mocy art. 286 § 1 k.k., skazuje oskarżonego na karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

II. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k., wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego A. G. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres lat 2 (dwa) tytułem próby;

III. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., na podstawie art. 72 § 1 pkt 6a k.k., zobowiązuje oskarżonego A. G. (1) w okresie próby do uczestnictwa w oddziaływaniach korekcyjno-edukacyjnych;

IV. oskarżonego T. B. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu z tym ustaleniem, iż działał w porozumieniu z A. G. (1) i do dnia 10 czerwca 2014 roku sprawcy uzyskali możliwość korzystania z usług telekomunikacyjnych na promocyjnych warunkach, czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 286 § 1 k.k. i za to, na mocy art. 286 § 1 k.k., skazuje oskarżonego na karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 44 § 1 i § 2 k.k., orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego nr (...) - (...);

VI. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonych A. G. (1) i T. B. obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w całości poprzez zapłatę solidarnie na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 994 zł 44 gr. (dziewięćset dziewięćdziesiąt cztery złote czterdzieści cztery grosze);

VII. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego J. T. kwotę 723 zł 24 gr. (siedemset dwadzieścia trzy złote dwadzieścia cztery grosze) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu A. G. (1) z urzędu w postępowaniu sądowym;

VIII. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 624 § 1 k.p.k., art. 633 k.p.k., zwalnia oskarżonych A. G. (1) i T. B. od obowiązku uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym na podstawie art. 17 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (t. jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.) od opłat.

Sygn. akt II K 1624/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony T. B. namówił oskarżonego A. G. (1), by ten na swoje dane kupił telefon komórkowy i odstąpił go B., za jakąś opłatą. B. zapewniał,

że będzie spłacał należności z tytułu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Gdy się spotkali, T. B. wypisał zaświadczenie o zatrudnieniu A. G. (1)

i osiągniętych przez niego rzekomo zarobkach opatrzone datą 5 kwietnia 2014 roku, gdyż prowadził działalność gospodarczą, posiadał pieczętkę swojej firmy, choć w rzeczywistości A. G. (1) nigdy nie pracował w firmie (...), był wówczas bezrobotny.

Oskarżeni w dniu 10 kwietnia 2014 roku udali się do CH M. w G., gdzie w autoryzowanym punkcie sprzedaży (...) S.A. z siedzibą w W., A. G. (1), okazując swój dowód osobisty i zawierające nieprawdziwe dane zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach w firmie (...), G., ul. (...), zawarł umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...), na mocy której zakupił na preferencyjnych warunkach za cenę 49 zł aparat telefoniczny LG S. (...), nr (...) o wartości 889 zł wraz z kartą SIM

i aktywacją do sieci telefonii komórkowej. Telefon wybierał T. B.. Tego samego dnia do powyższej umowy aktywowano numer telefonu. A. G. (1) oddał wszystkie dokumenty uzyskanej od operatora sieci telefonii komórkowej oraz aparat telefoniczny wraz z kartą SIM T. B.. Ten ostatni, za fatygę, miał dać A. G. (1) 100 zł, czego nie uczynił.

Aktywację numeru telefonu przypisanego do umowy zawartej na nazwisko A. G. (1) zawieszono w dniu 10 czerwca 2014 roku, z powodu braku wpłat na konto operatora z tytułu tejże umowy. Łączna wartość strat wyniosła 994 zł 44 gr.

(dowód: zeznania świadka B. W. – k. 268-269,

wyjaśnienia oskarżonego A. G. (1) – k. 313-314,

wyjaśnienia oskarżonego T. B. – k. 217-218 z akt sprawy poprzednio II K 1269/17,

zawiadomienie o przestępstwie – k. 2-3,

protokół zatrzymania rzeczy k. 8-10,

kopie dokumentów - k. 11-13, 27-31, 109, 153-154,

dane z REGON - k. 19,

informacja T-M. - k. 26,

informacja Urzędu Miasta - k. 48, 92a,

informacja (...) k. 50, 88, 23, 251,

informacja Urzędu Pracy - k. 49, 83, 227, 247, 249 ,

informacja ZUS - k. 229,

z akt sprawy poprzednio II K 1269/17,

informacja Urzędu Miasta - k. 48,

informacja Urzędu Pracy - k. 49, 138, 147, 149,

informacja (...) w G. - k. 50, 141, 193,

informacja ZUS - k. 70, 139, 161, 204,

informacja US w G. - k. 8, 160, 206,

informacja T-M. - k. 111)

Przesłuchany w postępowaniu przygotowawczym w charakterze podejrzanego, **A. G. (1)** przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że do wzięcia telefonu komórkowego został namówiony przez T. B., który przyniósł gotowy druk zaświadczenia i wypisał go przy oskarżonym. W salonie (...) pokazał swój dowód osobisty i owe zaświadczenie, dostał umowę i telefon, który wybierał T. B., on również zabrał aparat, umowę i kartę SIM. Potem oskarżeni spożywali alkohol. Następnego dnia T. B. miał dać za zakup telefonu kwotę 100 zł, czego nie uczynił. Gdyby A. G. (1) wiedział, że T. B. nie będzie opłacał rachunków za telefon, nie podpisałby umowy. Oskarżony wyraził chęć dobrowolnego poddania się karze.

Na rozprawie głównej oskarżony A. G. (1) nie składał wyjaśnień.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego A. G. (1) – k. 313-314)

Oskarżony był karany w 2011 i 2012 roku z art. 270 § 1 k.k. i z art. 278 § 1 k.k. na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania i kary grzywny. Zarządzono wykonanie kary orzeczonej w sprawie o sygn. akt II K 1680/10 Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku.

(dowód: dane o karalności – k. 430)

Z uwagi na uzasadnione wątpliwości co do poczytalności oskarżonego, został on w toku postępowania przygotowawczego poddany badaniu sądowo-psychiatrycznemu przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów. W złożonej opinii biegli stwierdzili, że A. G. (1) nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. Występują u niego cechy organicznych zaburzeń zachowania, funkcji poznawczych i nastroju. U opiniowanego rozpoznano zespół uzależnienia od alkoholu. Odchylenia w stanie psychicznym powodują, iż w odniesieniu do zarzucanego czynu oskarżony miał w znacznym stopniu ograniczoną zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem.

(dowód: opinia sądowo – psychiatryczna – k. 336-339)

Przesłuchany w postępowaniu przygotowawczym w charakterze podejrzanego, **T. B.** przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że razem z A. G. (2) poszli do salonu (...), aby podpisać umowę i w jej ramach zabrać telefon komórkowy. To było dawno, wówczas T. B. prowadził działalność gospodarczą i posiadał pieczętę firmy. Wykorzystał to i podpisał nieprawdziwe oświadczenie o zarobkach swoich i A. G. (1). Z uwagi na upływ czasu nie pamiętał szczegółów. Oskarżony wyraził chęć dobrowolnego poddania się karze.

Na rozprawie głównej oskarżony T. B. nie składał wyjaśnień.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego T. B. – k. 217-218 z akt sprawy poprzednio II K 1269/17)

Oskarżony był uprzednio karany za przestępstwa umyślne, w tym przeciwko wiarygodności dokumentów oraz za czyny z art. 286 § 1 k.k.

(dowód: z akt sprawy poprzednio II K 1269/17: dane o karalności – k. 213,

odpis wyroku k. 159, 196-198, 202)

Sąd zważył, co następuje:

Orzekając w niniejszej sprawie Sąd oparł się przede wszystkim na licznych dokumentach i protokołach zgromadzonych w aktach sprawy, uwzględnił wnioski opinii biegłych, relację świadka oraz w przeważającej części wyjaśnienia oskarżonych. Taki materiał dowodowy jawi się – zdaniem Sądu – jako spójny i logiczny, pozwalający w sposób pełny i wiążący określić podstawy oraz rozmiar odpowiedzialności karnej oskarżonych A. G. (1) i T. B. w odniesieniu do zarzucanych im czynów.

Sąd w pełni dał wiarę relacji świadka B. W., są one zbieżne z treścią zebranych w sprawie dokumentów. Potwierdzają wartość wyłudzonego mienia i świadczeń telekomunikacyjnych.

Oskarżony A. G. (1) w sposób szczery, zgodny z rzeczywistym stanem rzeczy i korespondujący pozostałym zebranym materiałem dowodowym, wskazał na swój udział w procedurze wyłudzenia telefonu komórkowego i świadczeń telekomunikacyjnych, jego wyjaśnienia stały się podstawą ustaleń faktycznych w sprawie.

Również relacja T. B. stała się podstawą ustaleń faktycznych. Należy jednak wskazać, iż w swych wyjaśnieniach oskarżony starał się, umniejszyć swoją rolę

w przestępczym procederze i zasłaniał niepamięcią.

Sąd uznał również za wiarygodne dokumenty zgromadzone w aktach sprawy z uwagi na to, że zostały one sporządzone przez uprawnione do tego osoby, prawidłowo pod względem formalnym, a ich treść koresponduje z osobowymi źródłami dowodowymi, nadto nie były przez żadną ze stron kwestionowane. Przede wszystkim uwzględniono również wnioski jasnej i wyczerpującej opinii sądowo-psychiatrycznej, która została oparta na aktualnej wiedzy w tej dziedzinie, analizie dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy, trafnych spostrzeżeniach, a w toku postępowania nie była kwestionowana. Opinia ta zawiera zgodne z wiedzą fachową i precyzyjne konkluzje, znajdujące oparcie w pozostałym zebranych w sprawie materiale dowodowym.

Sąd uznał, iż oskarżeni A. G. (1) i T. B. przy popełnieniu czynu zabronionego działali wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Posługując się w dniu 10 kwietnia 2014 roku przy zawieraniu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) i promocyjnego zakupu telefonu LG S. (...) poświadczającym nieprawdę zaświadczeniem o zatrudnieniu i zarobkach w firmie (...) usługi budowlane, wprowadzili kontrahenta w błąd co do faktu zatrudnienia A. G. (1), osiąganych przez niego dochodów i zamiaru wywiązania się z zobowiązania. Oskarżeni działali na szkodę (...) S.A. z siedzibą w W., a do dnia 10 czerwca 2014 roku sprawcy uzyskali możliwość korzystania z usług telekomunikacyjnych na promocyjnych warunkach. Wysokość szkody stanowiąca wartość telefonu i usług wyniosła łącznie 994 zł 44 gr., przy czym w opisie czynów przypisanych oskarżonym nie skorygowano omyłki pisarskiej Prokuratora przy konstruowaniu zarzutów aktu oskarżenia. W ocenie Sądu, zachowanie oskarżonego A. G. (1) i T. B. należało zakwalifikować odpowiednio z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k., wobec wniosków opinii sądowo-psychiatrycznej) oraz z art. 286 § 1 k.k.

Przestępstwem oszustwa z art. 286 § 1 k.k. jest motywowane chęcią osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadzenie innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez wprowadzenie jej w błąd, albo wyzyskanie błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsięwziętej rzeczywistości. Wprowadzenie w błąd, zwane też „oszustwem czynnym” polega na doprowadzenie własnymi zabiegami pokrzywdzonego do mylnego wyobrażenia o określonym stanie rzeczy, zaś skutkiem stanowi niekorzystne rozporządzenie mieniem w sensie szerokim, (uszczerbek majątkowy i utracone korzyści) przez osobę wprowadzoną w błąd. Wprowadzenie w błąd może zostać osiągnięte chociażby przez przemilczenie, zaniechanie poinformowania o faktycznym, prawdziwym stanie rzeczy, wystarczające jest bowiem każde, jakiegokolwiek działanie, które może doprowadzić do powstania błędnego wyobrażenia o rzeczywistości u osoby rozporządzającej mieniem. Przestępstwo oszustwa jest przestępstwem umyślnym, zaliczanym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Jego znamiona podmiotowe wykraczają poza samo zachowanie się zewnętrzne sprawcy. Ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym w przypadku oszustwa jest osiągnięcie korzyści majątkowej. Sprawca, podejmując konkretne zachowanie, musi mieć wyobrażenie sytuacji, która stanowić ma rezultat jego zachowania. Wedle doktryny takie ujęcie znamion strony podmiotowej wyklucza możliwość popełnienia oszustwa z zamiarem ewentualnym. Zamiar bezpośredni popełnienia przestępstwa oszustwa winien obejmować zarówno cel działania sprawcy, jak i sam sposób działania zmierzającego do zrealizowania tego celu. Sprawca musi chcieć użyć takiego a nie innego sposobu działania – w wypadku rozpoznawanej sprawy stworzenia fałszywego przeświadczenia u reprezentanta pokrzywdzonego, że usługobiorca ma możliwość i zamiar wywiązania się z zawartej umów – w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i cel ten musi przyświecać przy realizowaniu każdego ze znamion przedmiotowych przestępstwa. Zamiar w sferze intelektualnej musi więc obejmować dwa elementy: opisany wyżej sposób zachowania sprawcy, a także sprawca musi mieć świadomość, że co najmniej może uzyskać korzyść majątkową z planowanego zachowania

w wyniku zastosowanego sposobu działania oraz świadomość więzi przyczynowej łączącej podejmowane przez niego działania z niekorzystnym rozporządzeniem mieniem. Elementy przedmiotowe oszustwa muszą mieścić się w świadomości sprawcy i być objęte jego wolą

W realiach przedmiotowego postępowania, oskarżeni T. B. i A. G. (1) współdziałający w popełnieniu przestępstwa, posłużyli się dokumentem sporządzonym przez T. B. jako rzeczywście prowadzącego działalności gospodarczą – zaświadczeniem o zatrudnieniu A. G. (1) i zarobkach w firmie (...). Zaświadczenie zawierało nieprawdziwe informacje,

albowiem A. G. (1) nigdy nie był zatrudniony w firmie (...). Wystawienie dokumentu miało na celu wykazanie możliwości płatniczych oskarżonego ubiegającego się

o zawarcie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych i potwierdzenie, że będzie on w stanie uiszczać należności wynikające z tejże umowy. Oskarżeni uprawdopodobnili tym samym informacje przekazywane pokrzywdzonemu, co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zaciąganych zobowiązań o charakterze pieniężnym. Niewątpliwie pomiędzy skutkiem w postaci niekorzystnego rozporządzenia mieniem – wydaniem aparatu telefonicznego wraz z kartą SIM i możliwością korzystania z połączeń telekomunikacyjnych, a wprowadzeniem (...) S.A. w błąd istniał adekwatny związek przyczynowy. Gdyby bowiem nie istniało przekonanie u operatora sieci telefonii komórkowej, że oskarżony będzie uiszczać należności wynikające z umowy, nie doszłoby do jej zawarcia. Wprawdzie oskarżony T. B. umniejszał swą rolę w popełnieniu przestępstwa, jednak

w ocenie Sądu, bezpośredni zamiar popełnienia przypisanych w wyroku czynów można wywieść z całokształtu postępowania oskarżonych. Na zamiar działania w oczekiwaniu osiągnięcia korzyści majątkowej wskazuje, że nabyty telefon komórkowy były natychmiast zabrany przez T. B., który za udział w transakcji obiecał A. G. (1) kwotę 100 zł. Żaden z nich nie miał również zamiaru regulowania należności – rachunków za świadczenie usług telefonicznych.

W rozpatrywanej sprawie, w ocenie Sądu, nie było podstaw do przypisania żadnemu z oskarżonych popełnienia przestępstwa kwalifikowanego z art. 271 § 1 i § 3 k.k. Fałsz intelektualny dokumentu jest przestępstwem indywidualnym właściwym. Pierwszą grupę jego podmiotów stanowią funkcjonariusze publiczni, czyli osoby wymienione w art. 115 § 13 KK. Druga grupa obejmuje osoby, które nie są funkcjonariuszami publicznymi, ale mogą być uprawnione do wystawienia dokumentu z mocy szczególnej podstawy prawnej (uchw. SN z 30.6.2004 r., I KZP 12/04, OSNKW 2004, Nr 6, poz. 59; wyr. SN z 18.4.2013 r., II KK 97/13, Prok. i Pr. – wkł. 2013, Nr 7–8, poz. 5), np.: lekarz wystawiający zaświadczenie w przedmiocie stanu zdrowia pacjenta, biegły składający opinię, pracodawca wystawiający świadectwo pracy, ale w orzecznictwie odmówiono jednak tego przymiotu pracodawcy lub potencjalnemu pracodawcy wystawiającemu zaświadczenie o zatrudnieniu i uzyskiwanych zarobkach innej osobie niż pracownik, z którą łączy go stosunek pracy (uchw. SN z 30.6.2004 r., I KZP 12/04, OSNKW 2004, Nr 6, poz. 59; wyr. SN z 8.3.2016 r., IV KK 379/15, L.),

a nawet każdemu pracodawcy wystawiającemu takie zaświadczenie (wyr. SN z 27.6.2012 r., V KK 112/12, OSNKW 2012, Nr 11, poz. 119). Powyższe stanowisko Sąd w niniejszej sprawie podziela, co powodowało niemożność zakwalifikowania przypisanych czynów zgodnie z wnioskiem Prokuratury.

Sąd wymierzył oskarżonemu A. G. (1) karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaś oskarżonemu T. B. – karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. Poprzednio obowiązująca ustawa karna była dla sprawców w sposób oczywisty względniejsza, mając chociażby na uwadze możliwość i zasady warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

Przestępstwo z art. 286 § 1 k.k., zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8, zatem wymierzone kary mieszczą się zdecydowanie w dolnych granicach zagrożenia ustawowego, niż choćby nawet jego połowy. Wymierzone A. G. (1) i T. B. kary pozbawienia wolności są, w ocenie Sądu, adekwatne zarówno do stopnia winy oskarżonych, jak i stopnia społecznej szkodliwości czynów, które w obu przypadkach należy uznać za stosunkowo znaczne. Oskarżeni w sposób zdeterminowany i przemyślany wystąpili przeciwko cudzemu mieniu. Obok rozmiaru wyrządzonej szkody sięgającej kwoty blisko 1.000 zł, Sąd wziął pod uwagę także fakt działania oskarżonych niewątpliwie wedle ułożonego planu, w sposób konsekwentny oraz wymagający przygotowań, wspólnie, a także wysokie nasilenie złej woli. Zachodzi ponadto znaczny rozdźwięk pomiędzy powinnym a rzeczywistym zachowaniem się oskarżonych, biorąc pod uwagę normy zachowania zgodnego z prawem, zatem stopień winy T. B. i T. G., należy uznać za znaczny.

Analizując cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do sprawców Sąd uwzględnił jako okoliczność przemawiającą przy wymiarze kary na korzyść oskarżonych przyznanie się do popełnienia zarzuczanych im czynów i ujawnienie przestępczego procederu przed organami ścigania. Na niekorzyść oskarżonych Sąd poczytał natomiast uprzednią karalność za przestępstwa umyśle, w tym występki przeciwko mieniu, co świadczy o nieskuteczności dotychczas stosowanych środków reakcji karnej, zdemoralizowaniu oskarżonych i ich rażącej niepoprawności. Oskarżeni po raz kolejny popełnili bowiem przestępstwa przeciwko mieniu. Sąd zważył też na potrzeby w zakresie

świadomości prawnej społeczeństwa, a to w celu unaocznienia, że za czyny o takim stopniu społecznej szkodliwości, z uwagi na zuchwałość i postawę sprawców, zasługują na przykładową karę. Reasumując powyższe, Sąd uznał, że wobec zdecydowanej przewagi ilościowej i jakościowej okoliczności obciążających nad łagodzącymi wymierzone każdemu z oskarżonych kary pozbawienia wolności spełnią wszelkie dyrektywy wymiaru kary.

W przypadku T. B. tylko odpowiednio surowa kara pozbawienia wolności skłoni wymienionego do przestrzegania porządku prawnego w przyszłości i przyczyni się

w odpowiedni sposób do wywołania po jego stronie refleksji odnośnie popełnionego czynu. Łagodniejsza kara byłaby we wskazanych okolicznościach traktowana jako wyraz nieuzasadnionej pobłażliwości względem sprawcy, wobec jego dotychczasowej drogi życiowej, postępowania wbrew obowiązującym przepisom i nie spełniłyby celów kary tak w stosunku do T. B., jak również w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

A. G. (1) Sąd przypisał popełnienie występu w warunkach opisanych dyspozycją art. 31 § 2 k.k. Stan poczytalności ograniczonej, jaki biegli rozpoznali

u oskarżonego, odróżnia od niepoczytalności jedynie to, że sprawca działający w tym stanie zachowuje zdolność rozpoznania znaczenia swego czynu i pokierowania swym postępowaniem, są one jedynie w znacznym stopniu ograniczone, lub ograniczona jest tylko jedna z nich. Stan ten nie wyłącza więc winy, lecz jedynie umniejsza jej ciężar. Im bliższy jest stopień ograniczenia poczytalności punktowi jej zniesienia (niepoczytalności), tym zakres uwzględnienia tego faktu przy wymiarze kary powinien być szerszy i odwrotnie. Sąd ma więc przy wymiarze kary możliwość jej nadzwyczajnego złagodzenia, poprzez potraktowanie okoliczności opisanej w art. 31 § 2 k.k. jako zwykłej okoliczności łagodzącej, aż do jej nieuwzględnienia w płaszczyźnie wymiaru kary. W przypadku czynu z art. 286 § 1 k.k., nadzwyczajne złagodzenie kary (art. 60 § 6 pkt 4 k.k.) polega na wymierzeniu kary grzywny albo kary ograniczenia wolności. Kary ograniczenia wolności w postaci obowiązku, o którym mowa w art. 34 § 1a pkt 1, nie orzeka się jednak, jeżeli stan zdrowia oskarżonego lub jego właściwości i warunki osobiste uzasadniają przekonanie, że oskarżony nie wykona tego obowiązku. A. G. (1) jest osobą bezdomną, niepełnosprawną, niezdolną do pracy w stopniu umiarkowanym, pobierająca zasiłek stały w wysokości około 600 zł. Ubóstwo oskarżonego powoduje z kolei, iż nie byłby on w stanie uiścić kary grzywny w żadnym rozmiarze, przeto jej orzekanie byłoby z oczywistych względów niecelowe.

Sąd uznał również, że istnieją względem oskarżonego A. G. (1) przesłanki do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, przede wszystkim z uwagi na okazaną skruchę, fakt działania w warunkach art. 31 § 2 k.k.

i okoliczność, iż to T. B. był inicjatorem i pomysłodawcą popełnienia czynu zabronionego. Kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia wykonania powinna być orzekana wobec sprawców na tyle zdemoralizowanych, że jakiegokolwiek inne oddziaływanie byłoby bezskuteczne. Taka sytuacja względem oskarżonego A. G. (3) nie zachodzi. Fakt skazania na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, pozwoli oskarżonemu na pozytywną refleksję dotyczącą popełnionego przestępstwa i zapobiegnie ponownemu naruszeniu porządku prawnego. Zdaniem Sądu, okres próby 2 lat jest niezbędny do weryfikacji postawionej wobec oskarżonego A. G. (1) co do zasady pozytywnej prognozy kryminologicznej. Należało wziąć bowiem pod uwagę charakter i wagę popełnionego przez oskarżonego przestępstwa oraz jego rolę w czynie przestępnym.

W związku z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności, Sąd zobowiązał oskarżonego A. G. (1) w okresie próby do uczestnictwa

w oddziaływaniach korekcyjno-edukacyjnych. Niezbędne jest zaakcentowanie wychowawczego oddziaływania wydanego orzeczenia, a także uzmysłowienie oskarżonemu charakteru popełnionego czynu, a nadto winno przyczynić się ono do zaspokojenia potrzeb prewencji generalnej.

Na podstawie art. 44 § 1 § 2 k.k., Sąd orzekł o przypadku dowodu rzeczowego nr (...) - (...). Dokument powyższy był przeznaczony do popełnienia przestępstwa.

Na zasadzie art. 46 § 1 k.k., w pkt VI wyroku, Sąd orzekł o obowiązku naprawienia przez oskarżonych A. G. (1) i T. B. szkody wyrządanej przestępstwami w całości, z uwagi na ustalenie współsprawstwa co do przypisanych czynów – solidarnie.

W ocenie Sądu, dopuszczalne jest orzeczenie wymienionego środka karnego w postaci zobowiązania solidarnego, gdyż w interesie pokrzywdzonego jest możliwość uzyskania zaspokojenia z dowolnie wybranego majątku. Skoro oskarżeni działali wspólnie

i w porozumieniu, obaj odpowiedzialni są za naprawienie szkody w całości.

W pkt VII rozstrzygnięcia Sąd orzekł o kosztach należnych obrońcy oskarżonego A. G. (1) z tytułu pomocy prawnej świadczonej z urzędu, według norm przepisanych i przy uwzględnieniu zaliczki na poczet podatku VAT, albowiem nie zostały uiszczone

w całości ani w części.

Sąd zwolnił oskarżonych z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, w tym od opłat, mając na uwadze sytuację finansową A. G. (1) i T. B. oraz fakt nałożenia obowiązku odszkodowawczego na rzecz pokrzywdzonego.